

Eva Leigh

A penészvirág diadala

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Amy Silber, 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *How Wallflower Was Won*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A)

• *Magyarra fordította:* Bicskei Hajnalka

Nyomtatásban megjelent: 2024

Átdolgozott kiadás

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

ISBN 978-963-540-836-8

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

USA TODAY BESTSELLER

Eva Leigh

Á PENÉSZVIRÁG
DIADALA

SZERENCSELOVAGOK

VINTON

1. fejezet

London, 1818

Sikeres szerencsejátékosnak lenni annyit tesz, mint manipulálni a kockázat, a számítás és a megérezés szövevényes alkímiáját. Finn Ransome négy hónappal ezelőtti fogadása azonban nemhogy nem vált be, hanem egyenesen a saját hátsójába mart. Méghozzá túhegyes fogakkal.

Igaz, akkoriban még jó ötletnek tűnt segédkezni legjobb barátjának abban, hogy faképnél hagyja a húgát. Willa és Dom nyomorúságosan érezték magukat az esküvőjüket megelőző hetekben. Öccse, Kieran segítségével Finn megakadályozta azt az eseményt, amelyről úgy gondolta, hogy mind a barátja, mind a kishúga számára szörnyű hiba lenne – mégis nyomorúság lett a vége. Ezt követte a Willától való eltávolodás, valamint a családjától kapott szörnyű ultimátum, amelynek feltételei vasgallérként szorultak a torkára.

Mielőtt azonban Finn elgondolkodhatott volna azon, hogy mi a fenét is kezdjen mindezzel, túl kellett élnie, amint átvág egy rossz hírű kocsmán Ratcliff kemény és zord folyó menti negyedében. Még a legvadabb, nála jól megszokott játékbarlang sem vehette fel a versenyt ezzel a névtelen ivóhellyel. Miközben három korsó kétes eredetű sört cipelt erősen horpadt ónkorsókban a sarokban álló asztala felé, kikerült négy egymást öklöző, két padlón elterülő és egy hosszúhoroggal vadul gesztikuláló férfit.

Épphogy megúsza, hogy a rozsdás fémhegy kiszakítsa fekete selyemgyapjú mellényének szövetét, amint fűrgén oldalra siklott. Sajnos azonban a mozdulattól a sör átcsurgott az egyik korsó peremén, és a folyadék az egyik asztalnál ülő fejére fröccsent.

A férfi mogorván felemelkedett a helyéről, Finn fölé tornyosulva, ami – tekintve Finn nem éppen jelentéktelen magasságát – igencsak lenyűgöző volt. A férfi homokszínű hajából sör csöpögött, majd eltolta szeme elől az átázott frufrut, hogy Finnre meredjen.

– Őszintén sajnálom – mondta Finn olyan higgadtan, amennyire csak a jelenlegi nyomorúságos környezete és az a tény, hogy egy nagydarab, sörszagú óriás bámult rá, lehetővé tette számára. – Teljes mértékben véletlen volt, és szívesen meghívnám egy korsó sörre kárpótlásul.

– A szép szavak és a csinos ábrázat nem fognak megóvni a veréstől – morogta a kolosszus, és mintegy alátámasztva álláspontját, meglengette sonkaméretű ökleit.

– Maga úgy fest, mint aki szeret fogadni – mondta Finn nyugodtan. – Igazam van, ugye?

Leendő támadója értetlenül ráncolta a homlokát.

– Én...

– Persze hogy így van! – folytatta Finn. – Maga olyan embernek tűnik, aki élvezzi az izgalmat, ha egyenesen Fortuna asszony szemébe nézhet, és kihívhatja a végzetet. Egy merész, magabiztos férfi!

A szőke behemót lenézett magára, és ujját a zakóján egy szálon lógó gombba dugta.

– Meghiszem azt!

– Akkor kössünk egy kis fogadást – folytatta Finn, miközben igyekezett figyelmen kívül hagyni a tarkóján végigfutó félelmet. – Ha maga nyer, amiben teljesen biztos vagyok, akkor péppé verhet engem. De ha én nyerek, akkor folytatjuk tovább az esténket, és barátokként válunk el egymástól. Egy apró kis fogadás, amibe bizonyára belemegy, hiszen maga egy bölcs és gyors észjárású fickó.

– Én...

– Kitűnő! – Finn az egyik rozoga asztalnál magányosan üldögélő vendég felé biccentett, aki a korsója fölé hajolva, vörösre vált szemekkel szemlélte a helyiséget. – Látja ott azt az urat?

– Fogadjunk, hogy a következő tizenöt másodpercen belül eszméletlenül fog elterülni a padlón!

– Baltás Taylor jobban bírja az italt, mint bárki más itten! – vigyorgott az óriás. – Nem megy az sehová se!

– Szóval, megegyeztünk. – Finn letette az egyik korsóját egy közeli asztalra, és kinyújtotta a kezét,

bár jól tudta, hogy az ott ülők egyike megissza majd az italát, de hát áldozatot kellett hozni...

A hatalmas termetű szőke férfi egy pillanatig Finnre meredt, majd a tenyerébe köpött, és felé nyújtotta.

Finn elnyomott egy sóhajt, megismételte a gesztust, és megrázta a nagydarab fickó kezét. Legalább volt a zakójában egy eldugott zsebkendője, amelyet elő is vett gyorsan, amint ellenfele a találó elnevezésű Baltás Taylor felé pillantott.

A fogadás felkeltette a közelben lebzselő többi vendég figyelmét is, akik lelkesen szemlélték a szóváltást. Rögtön ezután következtek a saját kis fogadásaik, és a kocsma szinte valamennyi törzsvendége arra tette fel pénzét, hogy Finn nemcsak veszíteni fog, hanem egyetlen pofontól a földre kerül.

Finn elővette az óráját. Szerencsére előrelátóan az egyik legkevésbé hivalkodó óráját viselte, így nem vonta magára az összes zsebtolvaj figyelmét innen egészen a Sohóig.

– Most indul a tizenöt másodperc.

Ő, a nagydarab férfi és még féltucatnyian figyelték, ahogy Taylor lehúzza a korsója tartalmát. Öt másodperc telt el. Taylor megingott a helyén, de egyenesen maradt. Tíz másodperc.

Finn még a csapszék zajában is hallotta, ahogy a mellette álló óriás az ujjperceit ropogatja, felkészülve a verésre, amely minden bizonnyal bekövetkezik. Finn nem adta meg sem neki, sem a báméskodóknak azt az elégtételt, hogy összeránduljon, vagy egyáltalán nyugtalannak tűnjön, noha figyelme kizárólag Baltásra szegeződött.

Taylor hirtelen talpra ugrott. Megingott – de állva maradt.

Három másodperc volt hátra. Aztán kettő. Egy.

Taylor hátrahanyatlott, a székére borult. A férfi és a szék is a földre zuhant. A báméskodók elhallgattak, mígnem azok, akik Finnre fogadtak, éljenezni kezdtek. A vesztesek morgolódtak, miközben az érmék gazdát cseréltek.

A kárörvendést mindig helytelennek tartotta, így Finn csak udvariasan biccentett az óriás felé, mielőtt az asztalához fordult. Pedig tudta, mi következik, és szándékosan elejtette a kezében maradt korsókat pár pillanattal azelőtt, hogy a hatalmas férfi a vállára tapasztotta volna a kezét. Amint a kolosszus megpördítette őt, Finn nekilendítette saját ütését.

Öklével keményen nekicsapott a fickó állkapcsának. A férfi feje oldalra billent, szemei elkerekedtek, jóllehet ez nem igazán rejtette el döbbent arckifejezését.

Tett egy lépést előre, térdre rogyott, majd a ragacsos, tócsákkal borított földre zuhant. Egy pillanattal később tekintélyes horkantás rázta meg a testét.

A báméskodók ámulva néztek ide-oda az eszméletlen férfi és Finn között, és mindegyikük arcára a hitetlenkedés egyforma kifejezése ült ki.

Finn rántott egyet a kabátján, megigazította nyakkendője redőit, és az asztalához sétált.

Az öccse, Kieran és a barátjuk, Dominic Kilburn homlokát ráncolva figyelték, ahogy közeledett.

– Hol vannak az italaink? – kérdezte Kieran, miközben Finn üres kezeit vizslatta.

– Ha frissítőre van szükségetek – válaszolta Finn, miközben a helyére huppant –, szereztek magatoknak!

Dom a szemeit forgatta.

– Ti, ficsúrok aztán még a sörötöket se tudjátok magatoknak beszerezni!

Ahogy az gyakran megesett, amikor a város ezen részén jártak, Dom kelet-londoni akcentusa egyre sűrűbben tört felszínre, semmissé téve a beszédleckéket, amelyekre azután írták be, hogy apja dokkraktárak bérbeadásából vagyonosodott meg.

– Majd én hozom őket. – Dom felállt, és úgy magasodott az asztal fölé, mint egy Brook Street-i divat szerint öltözött állókő, majd a bárpult felé vette az irányt.

Finn Kieran felé fordult, akin egy olyan férfi bosszantóan elégedett mosolya mutatkozott, aki már alig várja a közelgő esküvőjét. Legalábbis Finn feltételezte, hogy ez volt az oka öccse felháborítóan önelégült ábrázatának, tekintve, hogy Finn nem sokat tudott arról, mi számít boldog házasságnak. Isten a tudója, hogy a szülei házában még sosem látott ilyet.

– Ha továbbra is ilyen bárgyú mosollyal bámulsz rám, hozzád vágom a birkasültemet – mormogta

Finn.

– Celeste és én tegnap este megint Longbridge egyik partiján voltunk – mondta boldogan az öccse. – Természetesen álruhában. Még nem vagyunk házasok.

– Aztán persze feljöttetek a szobánkba, és fél éjszaka nem hagytatok aludni az akrobatikákkal és a lármázásokkal.

Bár Finn természeténél fogva éjszakai életmódot folytatott, és tegnap este csak egy órát volt otthon, ez a hatvan perc mégis elegendő volt ahhoz, hogy kénytelen legyen elmenekülni a saját szobájából, és a sarki éjjeli pékségben keressen menedéket.

Kieran ugyanolyan gátlástalan mosollyal vigyorgott rá, mint amelyet Finn egész életükben látott az öccsétől, már akkor is, amikor Kierant a matraca alá dugott francia illusztrációkkal kapták rajta.

– A családi ultimátum kikötése szerint tisztességes menyasszonyt kell találnunk. Az a tény, hogy az enyémről több tucat ódát is tudnék írni, máris előnyt jelent.

– A kiesett alvás bosszantó – mondta Finn, de vonakodva hozzátette –, mégsem tudok haragudni a boldogságodra.

Finn saját kilátásai, hogy találjon egy olyan személyt, aki ugyanilyen örömet okoz neki, igencsak haloványak voltak. A csodákat éppen azért nevezték csodáknak, mert szinte soha nem történtek meg.

Hirtelen három korsó pottyant az asztalra, és Dom ugyanolyan kelletlenül vetette magát a székebe. Finn óvatosan belekortyolt a sörébe, remélve, hogy akármilyen serfőzési eljárást is alkalmaztak, az hatékonyan megszabadította az italt a legfőbb szennyeződésektől. London legtöbb fogadójában, kocsmájában és sörözőjében jól érezte magát, Mayfair legexkluzívabb helyeitől Whitechapel legzordabb létesítményéig, de ez a meg nem nevezett Ratcliff-kocsmára tette alkalmazkodási képességének határait.

Mégis, miután Kieran ragaszkodott hozzá, hogy ő, Dom és Finn összegyűljenek megvitatni jelenlegi helyzetüket, Dom azonnal kikötötte, hogy ezen a helyen találkozzanak, néhány háztömbnyire attól a bérlakástól, ahol élete első tizennyolc évét töltötte. Valószínűleg az volt az elképzelése, hogy mivel a beszélgetés minden bizonnyal rendkívül kellemetlen lesz, szüksége van a megszokott környezet kényelmére. Tudván, hogy Dom egy ingerült medve személyiséggel rendelkezett, Finn-nek és Kierannek nem volt sok választása, kénytelenek voltak megadni magukat.

Mégis, ahogy Finn a korsó pereme fölött Domot figyelte, barátja nem tűnt különösebben úgy, mint aki otthon érzi magát. Valójában hármójuk közül Kieran volt az, aki a legkevésbé tűnt gondterheltnak.

Kieran mégis így szólt:

– Ti ketten mindent elrontotok!

– Cseszd meg magad – vágott vissza Dom.

Finn felemelte a kezét.

– Bármilyen elragadó is ez a kis megbeszélés, pontosan mi célból hívtál össze minket?

– Négy hónap, és Celeste a legboldogabb emberré tesz engem.

Dom mordult egyet erre, valószínűleg még mindig próbálta feldolgozni, hogy gazfickó barátja feleségül veszi a húgát, de eddig Dom még nem ütötte ki Kierant a divatból.

– Azonban – folytatta Kieran a homlokát ráncolva – mindössze nyolc hónapotok maradt arra, hogy ti is tisztességes menyasszonyt találjatok magatoknak. Családjaink kikötötték, hogy mindannyiunknak meg kell házasodnunk, különben egyikünk sem kap egy pennyvel se többet.

– Tisztában vagyunk az ultimátummal – mondta Finn mogorván. Neki nem volt szüksége a pénzre, hiszen a szerencsejáték biztosította számára a jólétet, de jó lelkiismerettel nem foszthatta meg Kierant és Domot a járandóságaiktól. Egyrészt az öccsének nemigen volt más módja, hogy megéljen, másrészt Dom szegénységből küzdötte fel magát. Finn egy igazi seggfej lenne, ha visszavetné barátját a nyomorba, az öccsét pedig jövedelemforrás nélkül hagyná.

– És mégis, egyikőtök sem tett egy fikarcnyit sem érte – vágott vissza Kieran. Domra pillantott. – Te pedig cserben hagytad a húgunkat, méghozzá az esküvője napján.

– És ti ketten segítettetek nekem – köpte ki Dom.

– Mentségünkre szóljon – válaszolta Finn, miután mérlegelte, hogy igyon-e még egy kortyot a

kérdéses eredetű sörből, vagy sem –, azt hittük, Willa érdekében cselekszünk.

– Ahogy én is – morogta Dom.

Finn azon a szörnyű tavaszi napon azt hitte, hogy mindenki javát szolgálja, ha segít Domnak megszökni a szertartás elől. Bár egyértelműen szerelmi házasság lett volna, a húga és Dom közötti viszony igencsak siralmas volt az esküvő előtti hónapokban, tele állandó civakodással, könnyekkel, és növekvő feszültséggel. Willa természeténél fogva túl makacs volt ahhoz, hogy felbontsa az eljegyzését. Mivel Finn saját szülei egy elkeseredett és rideg házasság csapdájába estek, Kierannel együtt úgy gondolták, hogy a kishúgukat is hasonló sorstól kímélik meg azzal, hogy a szertartást megelőző percekben menekülési útvonalat biztosítanak a vőlegény számára.

Szerencsére Willa nem perelte be őt szerződésszegésért. Dom kész volt fenntartani azt a hazugságot, hogy valójában Willa fújta le az esküvőt, leendő vőlegénye rendbontó és dicstelen magaviselete miatt. Nem sokkal később pedig a kontinensre menekült.

Finn nem volt híve a levelezésnek – írásai kézzelfogható bizonyítékai voltak annak, hogy a szavakhoz való viszonya igencsak problémás és nehézkes –, de Willának írt levelei mind megválaszolatlanok maradtak. Egyértelműen dühös volt a fivéire, amiért segítettek Domnak. Finn még emlékezett rá, hogyan fogta az apró, pufók kis kezeit, amikor a lány megtette első lépéseit, és hogyan emelte fel, hogy elérje az éléskamra legfelső polcán lévő kekszes üveget.

De egy árva szó sem érkezett tőle. Hónapok óta semmi.

– Felesleges a vádaskodás – mondta az öccsének és a barátjának. – Egyikünk sem mágus, aki képes lenne manipulálni az időt, így csak előre tudunk haladni.

– Így van, nektek tovább kell lépnetek – mutatott rá Kieran. – Hacsak nem számít udvarlásnak a whisky védelése, a verekedés és a fáraozás, akkor egyikőtök sem tett semmit azért, hogy menyasszonyt találjon.

Dom hallgatására Finn kötelességének érezte, hogy rámutasson:

– Nekem nincs időm arra, hogy báltermekbe szaladgáljak, és rémült elsőbálozókkal járjam a négyest.

– Igen – mondta Kieran szárazon –, megértem, hogy az egész napos alvás és az éjszakai játékbarlangozás elsőbbséget élvez egy olyan jelentéktelen dologgal szemben, mint a nyomorunk fenyegető kilátása.

– Mondja ezt az, aki a színházi ágytáncot kulturálisan gazdagítónak tartja – felelte Finn.

– De az egyikük drámaíró volt – válaszolta Kieran. – És történetesen én magam is nagyon érzelmgazdag verseket írok, úgyhogy én minden erőfeszítést jónak látok.

Dom kezével az asztalra csapott, megriasztva vele Finnt és Kierant is.

– Ha ti ketten végre befejeztétek egymás fricskázását, én leléptem!

Finn aggódó pillantást váltott öccsével. Igaz, Dom sosem volt egy napsütötte személyiség, de régebben szívesen rohángált London egyik végéből a másikba a Ransome fivérekkel. Az óta a végzetes júniusi nap óta azonban egyre mogorvább lett, alig bírta negyedóránál tovább elviselni bárki társaságát.

– Mindkettőtök számára meg kell oldanunk a menyasszonykeresés kérdését – mondta Kieran határozottan. – Tekintve, hogy mindannyian hibásak vagyunk azért, hogy ilyen helyzetbe kerültünk, valamennyiünknek meg kell tennünk a magunk részét, hogy orvosolni tudjuk a körülményeket.

Dom elkomorult, de nem tiltakozott. Finn a maga részéről azt az igen fontos munkát végezte, hogy a korszója külsején gyönyöző pára segítségével rajzolt mintákat a mocskos asztallapra.

– Van valamelyikőtöknek potenciális menyasszonyjelöltje? – erőltette tovább Kieran.

Majd hallgatásukra mogorván megjegyezte:

– Még csak nem is próbálkoztok, ugye?

– Nem egészen – hártott Finn. – Én még mindig a stratégiámon dolgozom.

– Olyasvalakihez képest, aki a szerencsejátékból él – húzta ki magát Kieran –, igazán rendszertelenül kezeled a dolgot.

– Az ilyesmihez idő kell.

– Nekünk viszont nincs időnk – hangzott a válasz.

Kieran gyakran volt Finn védelmezője, amikor szülei megvetése kivételesen elmérgesedett, és amikor öccse csalódottan nézett rá, Finn legszívesebben lekuporodott volna a helyére, kerülve tekintetét. Ugyanígy tett akkor is, amikor apja a csapnivaló tanulmányi eredményei miatt szidta őt.

Mit is mondhatott volna Finn Kierannek, amikor ő maga sem tudta, miért halogatta ennyire a menyasszonyvadászatot? Huszonkilenc éven át élte gondtalan életét. Ellentétben Kierannel, akinek rengeteg szeretője volt – Celeste előtt –, Finn egyedül volt. Amikor mégis talált valakit, akivel megoszthatta az ágyát, az sosem tartott sokáig, és mindig tudatában volt annak, hogy a viszony csak rövid ideig tart. Így egyszerűbb volt.

Mérlegelve a kockázatot és a nyereséget, egyetlen következtetésre jutott: egyszerűbb és kezelhetőbb a magányos ösvényen járni. Amikor testi szükségletei támadtak, egy éjszakás kalandot keresett, majd visszatért korábbi életéhez, társ nélkül.

– Kinéztem valakit Domnak – mondta Finn hirtelen.

Kieran felvonta a szemöldökét, miközben barátja is gyanakodva tekintett rá.

– Ez nem a smithfieldi piac – mondta Dom összehúzott szemekkel –, ahol eldöntheted, hogy marhahúst vagy inkább birkát kérsz.

– Sosem hasonlítanék egy nőt a húshoz – válaszolta Finn –, de ez esetben nem vadászni voltam, amikor a hölgy a célkeresztembe került.

Kieran a szemeit forgatta.

– A sértő metaforákat félretéve, ki a szerencsés?

– Miss Tabitha Seaton.

Kieran épp belekortyolt a sörébe, amelyet aztán rögtön az asztalra köpött, és ezzel valójában csak javított az asztal kinézetén.

– Az a kékharisnyás penészvirág?

– Pontosan.

Finn pár hónappal korábban egy bálon találkozott Miss Seatonnal. Rövid, de emlékezetes találkozás volt. Élénk benyomást keltett benne mahagóniszínű hajával, hegyes állával, szögletes arccsontjával és rettentően metsző kékszürke szemével. Nem sok hasznát vette volna egy ilyen szélhámós hírében álló férfinak. Néhány szavával és egyetlen pengeéles pillantásával takaros, fekete selyemfoszlányokká szabdalta volna őt a bálterem padlóján. A nő egy magával hozott könyvvel a kezében hagyta el a termet, nyilvánvalóan jobban kedvelte annak társaságát, mint a férfiét.

– Már korábban is említetted őt mint lehetséges jelöltet Dom számára – mondta Kieran megdöbbenve –, de azt hittem akkor, hogy csak tréfálsz.

– Ígéretesnek hangzik – mondta Dom súlyos iróniával.

– Első pont – mondta Finn, és feltartotta az egyik ujját –, ő Parslow vikomt legkisebb lánya. Tekintve, hogy apád azt szeretné, ha egy előkelő származású nőt vennél feleségül, ő megfelel ennek a kritériumnak.

Dom keresztbe fonta a karját hatalmas mellkasán, de nem vitatta ezt az érvet. Pusztán véletlen volt – akkoriban szerencsésnek tűnt, bár ez tévesnek bizonyult –, hogy Dom, egy közönséges származású férfi, beleszeretett Willába, egy earl lányába, ahogy az is viszontszerette a férfit.

Természetesen a villám nem csap ugyanoda kétszer, és ezzel Finn rátért a következő érvre.

– Második pont – folytatta, egy másik ujját felemelve –, Miss Seaton huszonhat éves.

– És hajadon – tette hozzá Kieran, majd egyetértően bólintott.

– Az ő kékharisnyás hajlamaival – tette hozzá Finn – nem valószínű, hogy bárki is ajánlatot tenne érte. Emellett hajlamos a báltermek szélein időzni, ami határozottan a penészvirágok kategóriájába helyezi őt.

– A képembe röhögne, ha megkérném a kezét – mondta mogorván Dom. – Nem sok okom van rá, hogy négyszemközt beszéljek erről az apjával. Nem is ismerem ezt a nőt... miért akarná magát hozzám, magamat pedig őhozzá láncolni? Egyáltalán nem is hasonlítunk egymásra.

– Ezzel el is érkeztünk a harmadik ponthoz. – Finn még egy ujját felemelte. – Te és Willa rendkívül hasonlóak voltatok. Talán túlságosan is. Olyan volt, mintha két vulkán próbálna egyetlen étkezőn osztozni. Bár kezdetben izgalmas lehet, nem kifejezetten fenntartható egy tartós kapcsolat során.

– Mert neked óriási tapasztalatod van ebben – mondta Kieran fanyarul.

Finn leengedte az egyik ujját, hogy goromba mozdulatot tegyen vele az öccse felé. Miután Kieran egy hasonlóan trágár gesztust küldött felé, Finn folytatta.

– Miss Seaton szöges ellentéte Willának. Inkább a könyvek társaságát kedveli az emberek, és a társasági élet helyett. Inkább hűvös, mint szenvedélyes. Mindössze egy saját könyvtárat szeretne, és tökéletesen megelégszik azzal, ha magadra hagyhat téged. Nem lenne esélye az érzelmi összegabalyodásnak. Nem lenne sértődés egyik fél részéről sem.

Ez utóbbi pont érdekelte Domot a leginkább. Hátradőlt a székében, amely veszélyesen megnyikordult izomtömege alatt, és elgondolkodva oldalra billentette a fejét.

Finn pontosan ezt a pontot tartogatta Miss Seaton előnyére – tudta, hogy ez az, ami Domot is leginkább érdekelheti. Finn testközelből volt szemtanúja barátja és húga összetört szívének. Mivel további érzelmi sérelmek lehetősége fenyegetett, bizonyára biztonságot jelentett a tudat, hogy ez a szerelem nem fog, és nem is tud kivirágozni.

– Borzasztóan jól ismered ezt a penészvirágot – jegyezte meg Dom.

Finn egyik kezével végigsimított a kabátja hajtókáján.

– Egy kis diszkrét felderítést végeztem, a többi pedig logikus következtetés. Lehet, hogy unalmas vagyok – folytatta –, de vannak dolgok, amik még számomra is nyilvánvalóak.

Öccse szóra nyitotta a száját, mintha tiltakozni akart volna valami ellen, aztán becsukta.

– Miért nem te kéred meg a kezét? – kérdezte Dom.

Finn számított erre a kérdésre.

– Kettőnk közül csak neked van egyetemi végzettséged. Bár úgy festesz, mint egy téglatorony, mégis akadémiai díjakat nyertél Oxfordban. Nekem csupán egy kedvenc helyem van a fáraóasztalnál, és akkor sem ismerném fel a tudományos érdemeket, ha ágyékon térdelnének. Aligha olyan kvalitások, amelyek megkedveltetnének velem mint lehetséges férjet.

– „A bolond bölcsnek tartja magát, de a bölcs tudja magáról, hogy bolond” – idézte Dom.

– Én csupán onnan ismerem ezt a sort, hogy láttam az Ahogy tetszik egy előadását – vágta rá Finn –, és akkor is csak azért, hogy a Rosalindát játszó színésznőt nadrágban lássam. Miközben te valóban elolvastad és áttanulmányoztad a darabot, sokkal kevésbé buja okokból.

Dom nehézkesen kifújta a levegőt.

– Nem mehetek csak úgy oda Miss Seaton házához, nem dörömbölhetek az ajtón, és követelhetem, hogy találkozzunk odakint, és hozza a kelengyéjét is.

– Természetesen nem. Vannak szabályok.

Bár megőrizte egyenletes hangnemét, Finn belül örült barátja kapitulációjának. Legalább a Domra és Miss Seatonra irányuló figyelem révén több időt nyerhet, mielőtt neki is el kell kezdenie feleséget keresni. Már a pusztá gondolat, hogy a saját, igencsak hiányos adottságaival próbáljon meg udvarolni egy nőnek, megfutamodásra készítette.

– Majd keressék valami társasági összejövetelt, ahol ő is jelen lesz, és bemutatlak titeket egymásnak.

– Tekintve, hogy milyen pozitív benyomást tettél rá Greyland hercegének bálján – mondta Kieran –, biztos vagyok benne, hogy túlradó melegséggel fog üdvözölni.

– Annyira azért nem volt szörnyű – motyogta Finn.

Kieran kuncogott.

– Bátyó, már épp hívni akartam egy istállófiút, hogy lapátoljon fel, mint a trágyát!

– De legalább Dom ehhez képest tündöklő hercegnek fog tűnni – felelte Finn.

– Máris rózsásan kezdődik – vetette közbe Dom.

– Én vagyok vagy nem, aki szerencsejátékkal keresi a vagyonát? – kérdezte Finn követelőzően.

Miután Kieran és Dom elhallgatott, Finn így folytatta:

– Pontosán. Tehát tudom, hogyan kell megválasztani a nyerő helyzetet. Higgyétek el, ez pontosan

az, amire mindenkinek szüksége van, és kifogástalanul be fog válni.

Hangjában magabiztosság csengett. A szerencsés véletlenek gyakran alapos mérlegelésre épültek, ám a pusztá bravúr is szükséges alkotóelem volt.

Miss Tabitha Seaton megfelelő menyasszony lenne Dom számára. Lehet, hogy szükség lesz némi manőverezésre, és nem kevés furfangra ahhoz, hogy összehozza őket, de Finn ugyanazzal a tisztán látó céltudatossággal fogja megoldani a feladatot, ahogyan a szerencsejátékoknál is szokta. Ha stratégiáról és ravaszságról volt szó, mindig sikerrel járt, sokkal inkább, mint szívügyekben.

2. fejezet

Tabitha Seaton felé irányuló kíváncsi vagy egyenesen riadt pillantások száma alapján az ember azt feltételezte, hogy a White's előtt várakozó nő jelenléte olyan, mintha egy anyatigris látnának a bejárati lépcsőn feküdni, aki arra vár, hogy felfalja mindazokat, akik elég ostobák ahhoz, hogy keresztezzék útját.

Ez persze nevetséges volt. Egyrészt bár Tabitha mindenevő volt, azért nem volt kannibál. Legalábbis még nem. Bár, tekintve az irányába küldött elítélő pillantások számát, erősen fontolgatta, hogy legalább az egyik mellette elhaladó úriembert felfalja. Ezzel legalább azt üzenné, hogy az ő küldetése igenis fontos, és őt nem lehet visszautasítani.

– Nem hiszem, hogy egyhamar kijönne, kisasszony – mondta Olive aggódva.

– Két órája láttam bemenni – válaszolta Tabitha a cselédlánynak. – Mennyi időbe telhet, amíg egy férfi elolvas egy újságot, és megiszik egy pohár brandyt?

Csak azért tudta, hogy a férfiak ilyesmit csinálnak a klubjaikban, mert az apja és a fivérei említették neki ezeket a tevékenységeket, de ő maga természetesen nem rendelkezett első kézből származó ismeretekkel. Azt azonban tudta, hogy a White'sba nők nem mehetnek be. Túl késő volt ahhoz, hogy Sir William Marcroftot az otthonán kívül környékezze meg. Kénytelen volt követni őt a klubjába, majd odakint várakozni rá. Ha üzenetet küldött volna a bárónak, értesítve őt a jelenlétéről, az modortalanságnak számított volna.

Ha sikerrel akart járni a mai küldetésében, nem adhatott okot Sir Williamnek arra, hogy ferde szemmel nézzen rá. Pedig a legjobb stratégia annak biztosítására, hogy a férfi kénytelen legyen beszélni vele, az volt, ha egy viszonylag nyilvános helyen csípi el. Elvégre egy úriember nem utasítana el egy hölgyet az utcán. Vagy mégis?

Annak ellenére, hogy számos témában széles körű ismeretekkel rendelkezett, a társasággal kapcsolatos kérdésekről nagyon keveset tudott. Nyolc évvel ezelőtt volt egy magányos és jelentéktelen elsőbálozó szezója, és már a kezdetektől megmaradt penészvirágnak. Mindez nem sokat számított neki, mert az egyetlen vigasz- és boldogságforrása ezen a világon kívül létezett – egészen egy igazán szörnyű éjszakáig.

Grimaszolva küzdött, hogy távol tartsa magától annak a különösen rémes estének az emlékét. Tabithát is felelősségre vonták érte, és megtanulta a fájdalmas leckét.

– Ó, kisasszony – mondta Olive, egyre élénkebben –, azt hiszem, most jön ki a báró.

Amikor meglátta a klubból kilépő férfit, jellegzetes, fekete, őszes szálakkal vegyített hajával, Tabitha kiegyenesedett. Nem volt idő a kételyekre, még akkor sem, ha azok a bokáját csipkedve igyekeztek térdre kényszeríteni őt.

– Jó napot, Sir William – mondta, miközben a férfi lefelé lépdelt a rövid lépcsőn a járdaszegély irányába.

A férfi megtorpant, és a lenyűgözően fehér szemöldöke alól bámult rá.

– Ismerem önt, Miss...?

– Seaton. Miss Tabitha Seaton. Bár személyesen nem ismer engem, úgy vélem, ismeri az apámat, Parslow vikomtót.

– Kétlem, hogy apját lenyűgözné, ha tudná, hogy a lánya úgy álldogál a White's előtt, mint valami eladólány.

Tabitha arca felhevült, de folytatta, amit elkezdett.

– Ha az elme gazdagításáról van szó, bizonyára lényegtelenek az efféle társadalmi finomkodások. Mielőtt a férfi rácsáfolhatott volna, így folytatta:

– Nagy tisztelője vagyok Önnek és a Sterling Társaságnak.

Sir William szemöldöke felszaladt.

– A Társaság közösen írt monográfiája az ókori sumér pedagógia kortárs oktatásban való alkalmazásáról igen tanulságos volt – tette hozzá.

Még inkább az lett volna, ha a lányok oktatásával és az állami iskolán kívüli tanulással is foglalkozott volna, de ezeket az ötleteket inkább megtartotta magának, amíg el nem éri a célját.

Sir William szkeptikus arckifejezését vonakodó érdeklődés váltotta fel. Mégis várakozóan szemlélte a járdaszegélyhez húzódó lakkozott hintót. Egy inas épp most mászott le a kocsiülésből, hogy kinyissa az ajtót, és besegítse a bárót.

– Ez valóban hízelgő, Miss Seaton – mondta Sir William, miközben a jármű felé pillantgatott. – Azonban várnak rám a Társaság székhelyén...

– Éppen ezért vártam Önre, Sir William! – Elment volna a Sterling Társaság székhelyére is, csak hogy annak a holléte a tagok kivételével mindenki számára titkos volt. Tekintettel a csoport hírnevére – miszerint tanácsokkal látja el a parlamenti képviselőket és más befolyásos személyeket egyaránt –, ha a tartózkodási helyük széles körben ismertté vált volna, elárasztaná őket a nyilvánosság. Az egyes személyek ragaszkodnának ahhoz, hogy a Társaság támogassa sajátos érdekeiket, ami beszennyezné a szervezet fő célját, vagyis a tiszta, racionális gondolkodást szolgáló tevékenykedést.

Persze, egyesek talán nem tartják túl észszerű lépésnek, hogy a Sterling Társaság vezetőjét a klubja előtt támadják le. Ám amíg Tabitha megőrizte nyugodt hangját, és kerülte annak látszatát, hogy eluralkodnának rajta az érzelmei, addig még volt esélye a sikerre.

Kiegyensúlyozott lélegzetet vett, mielőtt belevágott volna.

– Szeretnék a Sterling Társaság tagja lenni.

A férfi harsányan felnevetett, aztán kijózanodott, miután a lány csak bámult rá.

– Valóban?

– Kitűnőek a referenciáim – mondta, és belekezdett beszédébe, amire már vagy egy hónapja készült, amióta csak megfogalmazódott benne a szándék, hogy csatlakozik a Társasághoz. – Olvastam az összes ókori szerzőtől, beleértve Platónt, Szókratészt, Arisztotelészt, éliszi Pürrhónt és másokat, mindegyiket görögül, valamint latinul Cicerót, Plotinust, Lukréciuszt, laodiceai Theodást és másokat. Továbbá lefordítottam Montaigne Essais műveit és Descartes Mediationes című írását, és összeállítottam Pascal munkáinak tárgymutatóját. Ő, és természetesen elolvastam a Sterling Társaság által kiadott valamennyi könyvet és tanulmányt!

Tanulmányozta többek között Maitreyi, Ghosha, Alexandriai Hüpatia, Anne Conway és Mary Wollstonecraft műveit is, de tekintve, hogy a Társaság előszeretettel olvasta a nyugati férfiak műveit, inkább bölcsebbnek tartotta, ha nem említi ezen különleges érdeklődési területét.

– Talán radikális gondolkodású nevelőnője volt? – kérdezte Sir William kissé riadtan.

– Miss Elgrave tanítása csupán a rajzra és a franciára korlátozódott – válaszolta Tabitha. – A többi a bátyám könyveiből pótoltam. Lawrence Etonban és Oxfordban tanult – tette hozzá –, és így ugyanolyan műveltséggel ruháztam fel magam, mintha jómagam is eme nagyra becsült intézményekbe jártam volna.

Kihagyta, hogy öccse házitanítójával is sokat tanult – ez ugyanis túlságosan közletről érintette személyes ügyeit, amelyekről soha nem beszélt volna Sir Williammel. Igazság szerint csak néhány közeli barátjának mesélt a Mr. Charles Stokelyval való kapcsolatáról, de még akkor is kihagyta a legkínosabb részeket. Nem volt semmi értelme feleleveníteni, csak újra átélte volna vele megaláztatását és szégyenét.

Most pedig várta, hogy Sir Williamet lenyűgözi-e a saját maga teremtette műveltsége, ám a férfi továbbra is bizonytalan arckifejezést öltött. Legjobbna láta, ha tovább fényezi magát, és megmutatja a bárónak, méltóan alkalmas rá, hogy a Sterling Társaság tagjává váljon.

– Publikáltam egy tanulmányt – folytatta – a nőknek a klasszikus filozófia fejlődéséhez való hozzájárulásáról, amelyet a terület számos példás személyisége nagyra értékelt. – Azt persze nem tette hozzá, hogy a tanulmányt „T. Holly” álnéven publikálta, amely a keresztnéve és a középső neve kombinációjából született.

Sir William továbbra is úgy tekintett rá, mintha a lány valami különösen zavaros gall dialektust beszélne.

– Ha amiatt aggódik, hogy én csupán az illusztris Társaságbeli kollégáim nyomdokain szeretnék továbblépni – folytatta, és addig turkált a táskájában, amíg meg nem találta a keresett tárgyat –,

számos ötletem van, amelyeket szívesen megosztanék a csoporttal. Ez a jegyzetfüzet elméleteket, hipotéziseket és kutatási jegyzeteket tartalmaz, az elmúlt hat hónapban gyűjtöttem össze őket.

Feltartotta a bőrkötéses kötetet, amely tele volt írásokkal, kivágásokkal, vázlatokkal, ábrákkal és egyéb fontos részletekkel. A jegyzetfüzet csakugyan fél év rendkívül kemény munkáját testesítette meg. A lányt büszkeség járta át, amely szétáradt a testében, amint megmutatta a kötetet Sir William Marcroftnak.

Valóban csodálta őt és a Sterling Társaságot. Bár nézeteik kissé korlátozottak voltak, Angliában nem volt egyetlen olyan szervezet vagy intézmény sem, amely ennyire elkötelezett lett volna az elme fejlesztése iránt. Kiadványaik egész kamaszkorában táplálták őt, és elhitették vele, hogy ő is az emberi tudás határait tágítva élheti le az életét. Félénk örömmel nyújtotta át a társaság vezetőjének saját munkáját, amelyet egy szerény füzet kötése tartalmazott.

A férfi elutasítóan intett a kezével, mintha a lány egy gyermek hímzését tartotta volna a kezében. Tabitha szíve nagyot dobbant bordái között.

– Nők nem léphetnek be a Sterling Társaságba – szögezte le. – Amit Önnek is tudnia kellene, ha valóban olyan nagy rajongója lenne, mint amilyennek állítja magát. Hacsak – tette hozzá összehúzott szemmel – nem gondolta azt, hogy maga kivétel lehet.

Ebben reménykedett, de ez a remény most közel állt ahhoz, hogy a kövezetre hulljon és szilánkokra essen, akár egy törékeny porcelán.

– Talán ez volt mostanáig a szabályzat – mondta, és mosolyt erőltetett magára, ami reményei szerint higgadtnak, mégis barátságosnak tűnt.

Egy kopasz férfi kapaszkodott fel a White's lépcsőjén, kérdő pillantást küldve Sir William felé, akit láthatóan zavart annak látványa, hogy a férfi egy fiatal nővel beszélget a férfiúi exkluzivitás megbecsült csarnokai előtt. A báró kurtán biccentett a férfi felé, mielőtt elégedetlen tekintetét a lányra fordította volna.

– A Sterling Társaság egy tiszteletre méltó intézmény, Miss Seaton – mondta éles hangnemben. – Nőket beengedni a tagjaink közé aligha illendő, egy hajadon hölgyet pedig teljességgel lehetetlen.

– Hajadon – ismételte Tabitha elgondolkodva. Figyelme megakadt ezen a szón, és annak jelentőségén. – Mi lenne, ha egy hozzám hasonló képességű nőnek mégis lenne férje?

– Én... – Sir William ismét a várakozó kocsira pillantott. – Azt hiszem, lehetséges. De feltétlenül házasnak kell lennie ahhoz, hogy a legcsekélyebb figyelemben is részesüljön.

– Értem.

– Most már tényleg késésben vagyok, úgyhogy ha megbocsát, Miss Seaton. – A báró röviden meghajolt, mielőtt sietve beszállt a kocsijába, majd elhajtattott.

A lány a járdaszélen állt, miközben még több férfi lépett be a White'sba, és hagyta el az épületet. Ahelyett, hogy állta volna a megdöbbsent vagy megbotránkozott tekinteteket, amelyek most olyan szúrósnak tündek, akár egy mérgezőmörce-bokor, inkább nyugat felé indult, Olive pedig követte őt. Tabitha léptei nehézkesek voltak, annak ellenére, hogy London egyik számára legkedvesebb helye felé tartott. Bár a Benezra Könyvtár az egyik legkiterjedtebb gyűjteménynek adott otthont a legkülönfélébb témákban, és jóllehet a magánkönyvtárhoz minden nemű, fajú, korú és társadalmi osztályú olvasónak lehetősége volt csatlakozni, ma mégsem akart odamenni. Mert be kellett ismernie, hogy a legnagyobb erőfeszítései ellenére is kudarcot vallott.

A St. James's-től Kensingtonig, ahol a Benezra épülete állt, több kilométer vezetett, de ő mindig is jobban szeretett gyalogolni, mint kocsikázni vagy lovagolni. Legszívesebben séta közben gondolkodott, ezért is alakult ki lábain a meglehetősen nőietlen izomzat. Nem bánta azonban, hogy lábai ilyen erősek voltak, hiszen ez bizonyította, mennyit is elmélkedett.

Mégis, minden egyes lépésével Knightsbridge mentén és a Hyde Park után a Kensington Roadon, csakis a Sir Williammel való katasztrófális találkozásán járt az esze.

Mire elérte a könyvtár oszlopos csarnokát, a vállai lelankadtak, és úgy érezte, mintha az imént megtett öt kilométeren át egy vaskalitikában cipelte volna a szívét.

Felment a lépcsőn, belökte a nehéz ajtót, és belépett az előcsarnokba. A Benezra valaha magánház volt, a belső falak nagy részét eltávolították, hogy helyet csináljanak a rengeteg könyvespolcnak, és

oszlopokat építettek be, hogy megtartsák a fölötté lévő emelet súlyát. Sokan hosszú asztaloknál ültek tanulás céljából. Tabitha néma biccentéssel üdvözölte a tudósokat, miközben a kölcsönzőpult felé tartott.

– Jó napot – mondta Chima Okafornek, a főkönyvtárosnak, amint az várakozóan nézett rá. – Mindenki itt van?

– A többiek a tanulószobában várakoznak. – Az igbo nyelv dallamos hangzást kölcsönzött Chima szavainak. A férfi a lány arcát tanulmányozta, de ő remélte, hogy arckifejezése nem árulja el teljesen rossz hangulatát. – Menjünk át hozzájuk?

Miután a lány bólintott, Chima intett Mr. Pagettnek, hogy foglaljon helyet az íróasztal mögött. A lány és a főkönyvtáros együtt sétáltak át az épület távoli sarkában megbúvó tanulószobába. Tabitha cselédlánya kiválasztott egy könyvet, amely bőséges illusztrációkat tartalmazott az égitestekről, és leült az egyik asztalhoz, ahogy gyakran tette, valahányszor az úrnője a Benezrába tett látogatást. Olive-ot különösen lenyűgözték a csillagképek.

Három további lelkes arc fogadta, amikor belépett a tanulószobába. Úgy érezte, mintha valaki nehéz láncokat tekert volna a szíve köré.

– Ez aztán a komor arckifejezés – mondta Diana Goldstein, ahogy Tabitha arcára pillantott. – Nem gondolod, Iris? – kérdezte a mellette ülő szeplős hölgyhöz fordulva.

– Láttam már derűsebbnek tűnő viharfelhőket is, kedvesem – erősítette meg Iris Kemble, miközben megszorította Diana kezét. A külső szemlélő számára Iris, az egykori nevelőnő és Diana, az özvegy, aki családja optikai üzletében dolgozott, csupán jó barátnők voltak, akik egy közös, meghitt otthonban laktak Bloomsburyben. Ám e meghitt baráti körön belül nyíltabban is ki tudták mutatni egymás iránti romantikus vonzalmukat.

– Soha nem hajóznék át egy ilyen viharon – tette hozzá Arjun Singh komoran bólogatva. Arjun nyugalmazott laszkár volt, és minden hajózási kérdésben nagy szakértelemmel beszélt. Ő és Chima megvárták, amíg Tabitha leül, mielőtt elfoglalták volna a saját helyüket.

Tabitha a lehető legtömörebben elmesélte a Sir Williammel folytatott eredménytelen párbeszédét. Miközben beszélt, barátai arca egyre elkeseredettebbé vált, mígnem a lány nehézkesen így szólt:

– Egészen világosan megmondtam, hogy hajadon nőként semmi esélyem sincs rá, hogy felvegyenek a Sterling Társaságba.

– De... – Diana egyszerre tűnt zavartnak és dühösnek, ami a szokásos kiegyensúlyozott temperamentumát tekintve jól mutatta, mennyire zaklatott volt. – A jegyzetfüzeted és az összes csodálatos ötleted...

– Akár egy gyermekdal bárgyú szövege is lehetne. Sir William hajthatatlan volt.

Komor csend fogadta ezt a kijelentést, és a lány küzdött a kétség ellen, hogy fejét elkeseredetten a két keze közé hajtja.

– A Sterling Társaság hamarosan a parlament vezető képviselőivel egyeztet a készülő oktatási törvényjavaslatról – mondta Chima csüggedten. – Arról, amely a növekvő városi területek iskoláinak finanszírozását biztosítja.

Tabitha azt remélte, hogy csatlakozhat a Társasághoz, és így tanácsokat adhat a törvényjavaslat kapcsán. Három hónap múlva szavaznak róla, ami nem sok időt hagyott neki, hogy csatlakozzon a szervezethez. De meg kellett próbálnia.

Megpróbálta – és kudarcot vallott.

– Annyira szörnyen sajnálom – mondta nagyot nyelve. – Cserben hagytam mindannyiótokat.

A többiek sietve biztosították arról, hogy nem tett semmi ilyesmit, de ő tudta az igazságot. Célja az volt, hogy ő legyen az első nő, akit felvesznek a csoportba, és hogy hallassa a hangját, amikor a rendkívül fontos oktatási törvényjavaslatról van szó. Ha már egyszer beilleszkedett a Sterling Társaságba, megkönnyíthette volna a befolyásos szervezethez való csatlakozás útját mások számára is. Olyanoknak, mint Diana, Iris, Arjun és Chima. Mivel a Sterling Társaság kizárólag fehér, gazdag keresztény férfiakból állt, aligha tűnt úgy, hogy a nagyvilágot képviseli, mégis ezek a személyek olyan döntéseket hozhattak, amelyek számos ember életét érintették. Egy vikomt lányaként Tabithának volt a legjobb esélye barátai közül arra, hogy bekerüljön a Sterling

Társaságba.

Ha bebocsáttatást nyert volna, megmutathatná a tagoknak, mennyire fontos, hogy minden hangot bevonjanak a vitákba és a javaslatok kidolgozásába. Különösen most, hogy a kritikus törvénytervezetnél ketyeg az óra. Sir William azonban úgy szétzúzta e kilátást, mintha csak üres dióhéj lett volna a cipője sarka alatt.

– De azt mondta, fontolóra venné egy nő tagfelvételét, ha férjezett lenne – mondta Arjun elgondolkodva.

– Ránk ne nézz – felelte Iris fanyar mosollyal.

Négy szempár szegeződött Tabithára.

Riadtan bámult vissza, miközben aggodalom cikázott át végtagjain.

– Az én első bálom nyolc évvel ezelőtt volt, és csodálkozom, hogy nem születtek még terjedelmes cikkek arról, mekkora katasztrófa volt. Nem kétlem, hogy gyermekdalokban is megénekeltek siralmas mivoltát.

– Ez bizonyára túlzás – mondta Chima, kedves tekintettel. – Egy ilyen bájos, intelligens fiatal hölgynek minden bizonnal rengeteg kérője akad.

– Amit a Benezra kapuin belül megbecsülnek a nőkben, azt a társaság körében nem értékelik – felelte Tabitha zordan. – A filozófiai és elméleti fejtegetésekhez vonzódó magas nők pedig éppen, hogy az ünnepelt adottságok legalján szerepelnek.

Egyetlen báli szezonja során egyszer sem kérték fel táncolni. Egy alkalommal sem. Nem tartozott, és soha nem is fog ahhoz a világhoz tartozni – ami ugyan bántotta, de nem túlságosan.

A legnagyobb sebet olyasvalaki okozta, aki ugyanolyan kívülálló volt, mint ő maga. Naivan azt hitte, elég vonzó ahhoz, hogy Charles ideális társának tekintse őt. De még ebben is alulmaradt.

Nyelt egyet, hogy leküzdje a torkában hirtelen keletkezett csomót. Nem ez volt a megfelelő alkalom arra, hogy kimutassa nemkívánatos érzelmeit. Van valami furcsa sajátossága a múltbéli sérelmeknek – az ember teljesen meg lehet győződve arról, hogy nincs többé hatalmuk felette, mégis elég akár egyetlen szó, és máris visszazuhan létezésének legrosszabb pillanatába.

– Anglia egy felettébb abszurd ország – mondta Arjun, mire a tanulószobában ülők is bólogatni kezdtek. – És az időjárás is borzalmas. De a feleségem és a gyermekeim ragaszkodnak hozzá, én pedig meglehetősen kedvelem a Benezra társaságát.

Az asztal körül meleg mosolyok ültek ki az arcokra. Itt, Leonidas Benezra könyvtárának falai között az ember megértésre és társaságra találhatott, miközben a külvilágban oly sokan voltak, akik egyiket sem tudták nyújtani, csak a kirekesztést.

Iris lágyan megjegyezte:

– Ahogy oly gyakran mondod nekünk, Tabitha: nagy dolgokra vagy képes. Mindannyian biztosak vagyunk benne, hogy megtalálod a módját.

A Tabitha torkában lévő csomó felengedett. Körülnézett az asztalnál, és minden egyes barátját szemügyre vette. Diana kiterjedt ismeretekkel rendelkezett a zsidó filozófiai szövegekről. Iris a tudományok ethoszáról írt. Arjun sajátos érdeklődése az angol birodalmi törekvések jegyében folytatott kormányzásra irányult, Chima pedig az igbó nép gazdag kulturális és filozófiai hagyományaira összpontosított.

Tabithát személy szerint lenyűgözte, hogy a kanonikus művekben milyen lépések szükségesek a kiegyensúlyozottabb szemlélet megteremtéséhez. Egy vikomt lányaként olyan kiváltságokkal rendelkezett, amilyennel csak kevés barátja bírt. Fel kellett használnia a birtokában lévő hatalom egy részét, hogy ezáltal több hang is hallhatóvá váljon.

Az előtte álló út egyértelmű volt. Gerince megfeszült, bár gyomrában szorongás kavargott. Ez pusztán egy érzés, és mit nyert valaha is az érzelmekből, ha nem nyomorúságot? Nem, félelmét és bizonytalanságát egy ólommal bélelt koporsóba zárta, majd előretört.

– Olyasmit fogok tenni, aminek anyám nagyon meg fog örülni. – Felállt, mire Chima és Arjun is talpra szökkentek. – Végre férjet fogok találni magamnak!